

Sygn. akt. I C upr 669/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Baca

Protokolant: Katarzyna Sieczka

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2013r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. we W.

przeciwko A. C.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C upr 669/12

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. we W. wniosła o zasądzenie od pozwanego A. C. kwoty 146zł 40gr z ustawowymi odsetkami: od kwoty 48zł 80gr od dnia 14.09.2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 48zł 80gr od dnia 14.10.2010 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 48zł 80gr od dnia 14.11.2010r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 10.09.2009r. pozwany złożył zamówienie na usługę telekomunikacyjną - dostęp do Internetu, a następnie w dniu 14.09.2009r. zawarł ze stroną powodową umowę na usługę telekomunikacyjną i zobowiązał się do opłacania abonamentu z góry do 13 – tego dnia każdego miesiąca. Z zakończeniem okresu rozliczeniowego strona powodowa wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...), obejmujące nierozliczone usługi.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 02.05.2012 roku w postępowaniu upominawczym Sąd uwzględnił powództwo.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany A. C. złożył sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa. Podniósł, iż okres, w którym strona powodowa miała świadczyć usługi, za które domaga się wynagrodzenia, miał już miejsce po upływie czasu, na jaki została zawarta umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Wskazał przy tym, że umowę tę zawarto w dniu 14.09.2009r. na czas określony jednego roku, licząc od dnia aktywacji usługi. Usługa była zaś aktywowana w dniu 15.09.2009r, a co za tym idzie umowa wygasła dnia 15.09.2010r. Pozwany zarzucił, że w tym samym czasie rozwiązał umowę najmu lokalu, w którym świadczona była ww usługa. Nadto wskazał, iż żadna z wymienionych faktur nie została mu doręczona. Ponadto pozwany stwierdził, iż § 5 ust. 2 oraz ust. 3 wskazanej umowy uznać należy za niedozwolone postanowienie umowne. Powołał się przy tym na wyrok z dnia 24.05.2007r, wydany w sprawie o sygn. akt XVII Amc 67/06, Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który uznał za niedozwolone klauzule umowne o treści „umowa zostaje zawarta na okres...tj. do dnia...2006r. Po upływie tego terminu umowa ulega automatycznemu przedłużeniu na czas nieoznaczony (...), chyba że strony postanowiły inaczej”.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10.09.2009r. pozwany A. C. złożył u strony powodowej (...) Sp. z o.o. we W. zamówienie świadczenia usług telekomunikacyjnych nr (...) z instalacją przyłącza przy ul. (...) we W.. Pozwany dokonał wyboru oferty promocyjnej (...), wobec czego umowa miała zostać zawarta na czas określony dwunastu miesięcy bez możliwości zawieszenia usługi i rozwiązania umowy przed dniem 10.09.2009r, zgodnie z punktem 42 regulaminu świadczenia usług. W zamówieniu wskazano, że okres rozliczeniowy będzie liczony od 11-go dnia miesiąca do 10 - go dnia następnego miesiąca z terminem płatności do dnia trzynastego. Opłata abonamentowa za miesiąc wynosić miała 48zł 80gr, zaś koszt instalacji 50zł. W zamówieniu wskazano, iż ustalenia słowne z pracownikiem strony powodowej, które nie zostały uwzględnione w zamówieniu, uważane są za niebyłe, a usługa dostępu do Internetu jest usługą (...). Na dokumencie tym podpis złożył pozwany oraz pracownik strony powodowej T. G..

Dowód: zamówienie świadczenia usług telekomunikacyjnych nr (...) - k. 4.

Następnie pozwany w dniu 14.09.2009r. zawarł ze stroną powodową umowę o świadczenie usług dostępu do Internetu nr (...), na mocy której operator zobowiązał się do świadczenia usługi dostępu do Internetu, w zamian za uiszczanie przez pozwanego opłat abonamentowych zgodnie z cennikiem w terminie do 13 – tego dnia każdego miesiąca za usługi świadczone w danym miesiącu, niezależnie kto z nich korzystał (§ 1 umowy). Umowa została zawarta na czas określony jednego roku licząc od dnia aktywacji usługi. Wskazano w niej, iż po tym czasie ulegała ona automatycznemu przekształceniu w umowę na czas nieokreślony z terminem wypowiedzenia określonym w regulaminie (§ 5 umowy). Pozwany oświadczył w umowie, że zapoznał się z regulaminem świadczenia usług, stanowiącym załącznik do niej.

Dowód: umowa o świadczenie usług dostępu do Internetu nr (...) z dnia 14.09.2009r. – k. 6.

Zgodnie z Ogólnymi warunkami dostarczania usług ((...)), obowiązującymi u strony powodowej, a zwanymi Regulaminem, klient zobowiązany był do pisemnego informowania dostawcy o wszelkich zmianach danych dotyczących płatnika i faktur. Za zmianę danych uważało się nazwę firmy, dane adresowe z uwzględnieniem adresu do korespondencji, NIP, numery telefonów komórkowych, adres poczty elektronicznej (pkt 33 ogólnych warunków dostarczania usług – regulaminu). Klient zobowiązany był wносить opłaty abonamentowe za usługi świadczone od momentu aktywacji (pkt 35 regulaminu).

Dostawca i klient mieli prawo rozwiązać umowę z miesięcznym okresem wypowiedzenia, chyba że postanowiono inaczej. Rozwiązanie umowy mogło nastąpić jedynie na koniec okresu rozliczeniowego (pkt 37 regulaminu). Doprowadzenie do wcześniejszego rozwiązania umowy zawartej na czas określony w okresie przed jej przekształceniem na czas nieokreślony z winy klienta (np. brak płatności, naruszenie postanowień zawartej umowy) powodowało obciążenie klienta dodatkową opłatą pokrywającą koszty instalacji w kwocie 450zł brutto (pkt 42 regulaminu).

Dowód: Ogólne warunki dostarczania usług ((...))– Regulamin – k. 7.

W tym okresie strona powodowa dysponowała wzorami umów, przy czym były to umowy na czas określony, które nie ulegały przedłużeniu, jak i takie, które po wskazanym w nich okresie obowiązywania przekształcały się w umowy na czas nieokreślony. Pracownik strony powodowej wybierał opcję dokumentu i na tej podstawie następował wydruk tekstu umowy. W ramach oferty promocyjnej (...) istniała możliwość zawarcia umowy w tych dwóch wariantach. Klient mógł wybrać okres, na jaki zawierał umowę oraz opcję, czy chce, czy też nie przedłużenia umowy. Nadto możliwe było zawarcie umowy na 1, 2 lub 3 lata. Wybrany wariant miał wpływ na cenę i dostęp do Internetu.

Dowód: zeznania świadka M. M. - k. 58 - 60,

przesłuchanie prezesa zarządu strony powodowej M. I. - k. 107 -109.

Pozwany nie negocjował zaproponowanych mu postanowień umownych. Nie zapytano go przy tym, czy chciałby automatycznego przedłużenia umowy.

Dowód: przesłuchanie pozwanego A. C. - k. 109 - 110.

Przyłącze pod adresem wskazanym w zamówieniu miało być uruchomione w poniedziałek dnia 14.09.2009r. pomiędzy godziną 12.30, a 13.30. Pozwany w dniu 15.09.2009r. potwierdził realizację i uruchomienie przyłącza.

Dowód: zlecenie realizacji przyłącza (nr zamówienia (...) (nr klienta 6710)) – k. 5.

Strona powodowa wystawiła pozwanemu następujące faktury VAT:

- w dniu 17.10.2010r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 48zł 80gr tytułem opłaty za okres od 11.09.2010r. do 10.10.2010r, której termin płatności upłynął w dniu 14.09.2010r,

- w dniu 17.11.2010r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 48zł 80gr tytułem opłaty za okres od 11.10.2010r. do 10.11.2010r, której termin płatności upłynął w dniu 14.10.2010r,

- oraz w dniu 17.12.2010r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 48zł 80gr tytułem opłaty za okres od 11.11.2010r. do 10.12.2010r, której termin płatności upłynął w dniu 14.11.2010r.

Dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 17.10.2010r. - k. 8,

faktura VAT nr (...) z dnia 17.11.2010r. - k. 9,

faktura VAT nr (...) z dnia 17.12.2010r. - k. 10.

Pismem z dnia 09.03.2012r. strona powodowa skierowała do pozwanego na adres w Z. (ul. (...) 16) wezwanie do zapłaty kwoty 146zł 40gr, obejmującej zaległe opłaty abonamentowe.

Dowód: pismo strony powodowej z dnia 09.03.2012r. wraz z dowodem nadania – k. 11.

Pozwany latem 2010r. wyprowadził się z lokalu przy ul. (...) we W. i w roku akademickim 2010/2011 zamieszkał w lokalu przy ul. (...) we W..

Dowód: przesłuchanie pozwanego A. C. - k. 109 - 110.

Przy tak poczynionych ustaleniach faktycznych Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się na zeznaniach świadka M. M. w zakresie, co do obowiązujących u strony powodowej wzorców umownych. Należy jednak mieć na względzie, iż świadek ta nie uczestniczyła przy zawieraniu umowy z pozwanym, a zatem nie była w stanie wskazać, w jaki sposób przebiegało podpisanie umowy przez pozwanego. Osobą, która przy podpisaniu zamówienia reprezentowała stronę powodową był T. G., który nadal jest jej pracownikiem. Jednak pozwany cofnął wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań tego świadka, a strona powodowa nie wносиła o jego przesłuchanie, wobec czego Sąd dowód ten pominął. Strona powodowa nie złożyła także wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań osoby, która w jej imieniu podpisała umowę z dnia 14.09.2009r, pomimo, iż ciężar dowodu, że §5 umowy był indywidualnie uzgodniony, spoczywał właśnie na stronie powodowej (art. 385¹§4 kc).

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z potwierdzeń przelewu na rzecz strony powodowej opłat abonamentowych za okres 12 miesięcy obowiązywania umowy. Zgodnie z art. 227 kpc przedmiotem dowodu są

bowiem fakty, mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. W sprawie zaś nie było sporne, iż pozwany opłaty w ww okresie uiszczal.

Nadto Sąd oddalił także wniosek pozwanego o przesłuchanie w charakterze świadka pełnomocnika strony powodowej adwokata R. S.. Należy zauważyć, iż pełnomocnik procesowy wiadomości, jakie posiada odnośnie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, uzyskał w ramach świadczonej przez niego pomocy prawnej. W tej sytuacji niedopuszczalne jest przeprowadzenie dowodu z jego zeznań co do tych właśnie faktów.

Sąd oparł się nadto na przesłuchanie pozwanego, koresponduje ono bowiem z zebrany materiał dowodowy. Ustaleń faktycznych dokonano także na podstawie przesłuchania prezesa zarządu strony powodowej M. I., ale jedynie w zakresie, w jakim dotyczy ono faktów, nie zaś jego przypuszczeń co tego, w jaki sposób doszło do zawarcia umowy między stronami. Prezes zarządu nie uczestniczył bowiem w zawieraniu umowy z pozwanym, a jego przesłuchanie może być podstawą ustaleń dokonanych przez Sąd jedynie w tej części, w jakiej dotyczy ono sfery faktów, a nie przypuszczeń. W sprawie istotne nie było, czy pozwany miał możliwość wynegocjowania postanowień umowy, ale czy rzeczywiście miał na nie wpływ.

Nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych zeznania świadka J. M., która nie potrafiła określić, kiedy wynajęła lokal mieszkalny przy ul. (...) we W.. Początkowo wskazała na 2011r, oświadczając, iż pory roku nie pamięta, a następnie zeznała, iż była to połowa roku 2010. Także świadek M. D. w istocie nie był w stanie wskazać, gdzie pozwany zamieszkiwał w czasie kolejnych lat studiów. Z zeznań tego świadka wynikałoby, iż pozwany przy ul. (...) we W. mieszkał w latach 2009 - 2010, co pozostaje w sprzeczności z umową łączącą strony, która została zawarta w dniu 14.09.2009r. Z tych przyczyn Sąd nie oparł się na zeznaniach tego świadka.

Zgodnie z art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowę tę zawiera się w formie pisemnej (art. 56 ust. 2 powołanej ustawy). Forma ta była zatem formą ad probationem (art. 74 §1kc), a jej uzupełnienie lub zmiana wymagała zachowania takiej samej formy (art. 77 § 1kc). Mając zatem na względzie przepis art. 247 kpc i uznając, iż w sprawie nie zachodzą szczególne okoliczności Sąd dopuścił dowód z zeznań świadka M. M. jedynie na okoliczność indywidualnego ustalenia warunków umowy przez pozwanego oraz możliwości zawarcia umowy na innych warunkach i rezygnacji z usługi. Zakaz dowodu ponad osnowę dokumentu oznacza bowiem, że niedopuszczalny jest dowód, iż dokument jest niekompletny, a cała czynność obejmować miała dalsze elementy oświadczenia woli, nieobjęte jego treścią. Taki skutek miałoby przyjęcie, iż rozwiązanie umowy mogło nastąpić w innych okolicznościach aniżeli wskazane wprost w umowie lub w regulaminie. Sąd stoi przy tym na stanowisku, iż przepis art. 247 kpc dotyczy dokumentów obejmujących oświadczenia woli niezależnie od tego, jaką formę pisemną dokumenty te reprezentują. Zakaz ten dotyczy bezwzględnie dokumentów obejmujących czynność prawną, dla której dokonania zastrzeżona została forma pisemna ad solemnitatem. Natomiast w odniesieniu do pozostałych dokumentów dowód z przesłuchania świadków byłby dopuszczalny, jeżeli ze względu na szczególne okoliczności sprawy sąd uznałby to za konieczne. (tak też: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, tom 1 pod. red. H. Doleckiego i T. Wiśniewskiego, WKP 2011r.). Okoliczności takie w sprawie nie zaistniały. Ani umowa z dnia 14.09.2009r, ani regulamin świadczenia usług nie przewidywały możliwości wcześniejszego złożenia przez konsumenta oświadczenia, iż rezygnuje on z automatycznego przedłużenia umowy po upływie okresu, na jaki została ona zawarta. Nawet jednak, gdyby strona powodowa dopuszczała taką możliwość, to nie wykazała ona, iż pozwany miał świadomość jej istnienia. Takiego postanowienia nie ma bowiem ani w powołanym regulaminie, ani w umowie. Umowa stanowi zaś wprost, że ulega ona automatycznie przekształceniu w umowę na czas nieokreślony z terminem wypowiedzenia określonym w regulaminie. Nigdzie w niej nie zastrzeżono możliwości złożenia przez konsumenta oświadczenia, na mocy którego wyłączone byłoby przekształcenie umowy.

Z zebranego materiału dowodowego nie wynika także, by § 5 umowy z dnia 14.09.2009r. został indywidualnie uzgodniony z pozwanym. Nie wykazano, by pozwany negocjował postanowienia umowne w tej części. Jak zeznała świadek M. M. w tym okresie strona powodowa dysponowała wzorami umów, przy czym były to umowy na czas określony, które nie ulegały przedłużeniu, jak i takie, które po określonym okresie ich obowiązywania przekształcały

się w umowy na czas nieokreślony. W ramach oferty promocyjnej (...) istniała możliwość zawarcia umowy w tych dwóch wariantach. Klient mógł wybrać okres, na jaki zawierał umowę oraz opcję, czy chce, czy też nie chce jej przedłużenia. Zatem strona powodowa dysponowała wzorcami umów w różnych wariantach.

W doktrynie przyjmuje się, że nie są postanowieniami indywidualnie negocjowanymi klauzule sporządzone z wyprzedzeniem, w sytuacji, gdy konsument nie miał wpływu na ich treść, nawet jeśli byłyby zawarte we wzorcu wykorzystanym jednorazowo. Co więcej nie będą postanowieniami uzgodnionymi postanowienia wybrane przez konsumenta z kilku przedstawionych mu przez przedsiębiorcę postanowień alternatywnych. Nawet zatem gdyby pozwanemu zaproponowano dwa wzorce umowy na czas określony, to ta okoliczność nie skutkowałaby przyjęciem, iż § 5 umowy został negocjowany z pozwanym. Możliwość zapoznania się z klauzulą przed zawarciem umowy i zrozumienie jej treści nie stanowi okoliczności wykluczającej uznanie tej klauzuli za nie uzgodnioną. W konsekwencji postanowieniami indywidualnie uzgodnionymi będą takie, które były w sposób rzeczywisty negocjowane lub włączone do umowy wskutek propozycji samego konsumenta. W szczególności odnosi się to do postanowień wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi. Samo umożliwienie zapoznania się z treścią zapisu umownego, nawet gdy konsument miał wystarczający czas do zapoznania się z nim, nie wystarcza do uznania, iż postanowienie to było przedmiotem negocjacji stron. Należy zaś zauważyć, iż zgodnie z art. 385¹§3 kc nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. Zdaniem Sądu, aby przyjąć, że pozwany miał wpływ na treść §5 umowy nie jest wystarczające ustalenie, że negocjował on takie postanowienie umowy jak okres, na jaki zostanie ona zawarta.

Postanowienie §5 powołanej umowy z dnia 14.09.2009r. należy uznać za abuzywne w tej części, w której przewiduje ono automatyczne przekształcenie umowy na czas określony w umowę na czas nieokreślony, co w związku z treścią punktu 42 regulaminu uniemożliwia rozwiązanie umowy z upływem okresu, na jaki w zamierzeniu konsumenta została ona zawarta. Uznanie abuzywności klauzuli umownej możliwe jest tak za podstawie klauzuli generalnej zawartej w art. 385¹kc, jak i na podstawie katalogu klauzul zamieszczonych w art. 385³kc. W myśl art. 385³ pkt 18 kc w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności stanowią, że umowa zawarta na czas oznaczony uległa przedłużeniu, o ile konsument, dla którego zastrzeżono rażąco krótki termin, nie złożył przeciwnego oświadczenia. Zauważyć należy, iż w myśl punktu 42 powołanego regulaminu doprowadzenie do wcześniejszego rozwiązania umowy zawartej na czas określony w okresie przed jej przekształceniem na czas nieokreślony z winy klienta powodowało obciążenie klienta dodatkową opłatą pokrywającą koszty instalacji w kwocie 450zł brutto. Z gramatycznej wykładni tego postanowienia regulaminu wynika, iż dopiero po przekształceniu umowy w umowę na czas nieokreślony możliwe było jej wypowiedzenie.

Istotne jest, iż do rejestru postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone pod poz. 634 wpisano na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 19.04.2005r. w sprawie o sygn. akt XVII Amc 23/05, następujące postanowienie umowne: „Automatyczne przedłużenie na kolejne 12 miesięcy następuje z dniem zakończenia poprzedniej umowy, pod warunkiem nie złożenia w tym dniu rezygnacji”. Zgodnie z art. 479(43) kpc wyrok ten ma skutek wobec osób trzecich. W niniejszej sprawie ani umowa, ani regulamin nie przewidywały nawet możliwości złożenia rezygnacji z dalszego kontynuowania umowy przez zakończeniem okresu, na jaki umowę zawarto. Dopiero zatem po przekształceniu umowy w umowę na czas nieokreślony możliwe było jej wypowiedzenie.

Uznanie powyższej klauzuli umownej za abuzywną prowadzi do przyjęcia, że postanowienie §5 umowy jest bezskuteczne, a zatem iż strony po upływie 12 miesięcy od uruchomienia przyłącza nie łączył już stosunek zobowiązaniowy.

Sąd oddalił przy tym wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z umów o świadczenie usług internetowych nr (...) oraz z odpisu z KRS strony powodowej. Powyższy wniosek dowodowy został złożony już po terminie wskazanym w art. 505(5)§1 kpc. Nadto powołana przez pozwanego umowa została zawarta nie przez stronę powodową, lecz A. I., prowadzącego działalność gospodarczą po nazwą (...)

W ocenie Sądu po upływie terminu wskazanego w art. 505(5)§1 i 2 kpc złożone zostały także wnioski: strony powodowej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka J. C. oraz pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. S., jak również potwierdzeń i zestawień przelewów złożonych z pismem procesowym pozwanego z dnia 11.12.2012r.

Istotne jest, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym. Z pozwu wynikało, iż strona powodowa dochodzone roszczenie wywodziła z umowy łączącej ją z pozwanym. Takie stanowisko zajęła też w odpowiedzi na sprzeciw z dnia 24.07.2012r, zaprzeczając, by powyższa umowa wygasła w dniu 15.09.2010r. i podnosząc, iż strona powodowa po tej dacie nadal świadczyła usługę objętą umową. Dopiero w piśmie procesowym z dnia 28.11.2012r. strona powodowa wskazała, iż z ostrożności procesowej podnosi, że nawet w przypadku, gdyby umowa nie wiązała stron, to roszczenie powoda byłoby zasadne na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. W ocenie Sądu takie sformułowanie stanowiska strony nie ogranicza się jedynie do podania alternatywnej podstawy materialnej żądania pozwu, lecz powoduje także powołanie odmiennej podstawy faktycznej, skoro strona powodowa alternatywnie wskazuje nie na łączącą strony umowę, lecz na z jednej strony spełnienie świadczenia nienależnego, z drugiej zaś na stan wzbogacenia po stronie pozwanego. Powód wprawdzie nie musi wskazywać podstawy materialnej żądania i to na sądzie spoczywa obowiązek dokonania stosownej subsumcji, jednak wskazanie alternatywnie jako podstawy żądania spełnienia świadczenia nienależnego w wypadku, gdyby Sąd uznał, iż strony nie łączyła w spornym okresie umowa, choćby kwota ta mieściła się w pierwotnym żądaniu, stanowi w świetle art. 505(4)§1 kpc niedopuszczalną zmianę powództwa w postępowaniu uproszczonym. W postępowaniu uproszczonym podlegają zaś rozpoznaniu jedynie roszczenia wskazane w art. 505¹kpc, nie należą do nich roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia. Nie można zatem uznać za dopuszczalne wskazanie w toku postępowania uproszczonego, iż alternatywnie roszczenie powoda znajduje uzasadnienie w przepisach o bezpodstawnym wzbogaceniu. Takiej czynności procesowej powoda z uwagi na specyfikę postępowania uproszczonego nie sposób uznać jedynie za wskazanie alternatywnej podstawy materialnej dochodzonego roszczenia. Strona powodowa w pozwie tak ukształtowała zresztą podstawę faktyczną roszczenia, że nie podlegała ona ocenie z punktu widzenia przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu w myśl zasady *dabo mihi factum dabo tibi ius*. Żądała ona bowiem zapłaty abonamentu za świadczone usługi, roszczenie swoje wywodząc z łączącej strony umowy. Niedopuszczalny jest przy tym zbieg roszczeń z bezpodstawnego wzbogacenia z roszczeniem z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Uwzględnienie powództwa, mieszczącego się w kwocie dochodzonej pozwem, lecz opartej na innej podstawie faktycznej, jaką jest spełnienie nienależnego świadczenia i wzbogacenie pozwanego, stanowiłoby w istocie orzekanie o innym roszczeniu, aniżeli sformułowanym w pozwie, które powinno być rozpoznane w „zwykłym” trybie procesu (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3.10.2000r, I CKN 1120/98, OSNC 2001/3/44). W postępowaniu uproszczonym zakaz zmiany powództwa ma na celu ustabilizowanie już na etapie wniesienia pozwu zakresu sprawy i rozpoznanie jej w ramach konkretnego roszczenia. Ze względu na istotę tego postępowania nie ma podstaw do przekazania zmienionego powództwa do rozpoznania w innej oddzielnej sprawie. Czynność procesowa powoda w tym zakresie jest bowiem z mocy art. 505(4)§1 kpc bezskuteczna.

Dodatkowo zauważyć należy, iż nawet gdyby pozwany nadal zamieszkiwał w spornym okresie w lokalu przy ul. (...) we W., to sama okoliczność, iż istniała możliwość korzystania w tym lokalu z Internetu nie oznacza, iż pozwany z tej możliwości korzystał. Po wtóre nie mogło przez milczenie z jego strony dojść do zawarcia kolejnej umowy o świadczenie ww usług, gdyż milczenie nie jest oświadczeniem woli, a nadto umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, jakim jest dostęp do Internetu, wymaga formy pisemnej ad probationem. Nadto nawet gdyby strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z bezpodstawnego wzbogacenia, należałoby rozważyć zastosowanie w sprawie art. 411 pkt 1 kc. Roszczenie z bezpodstawnego wzbogacenia nie było jednak przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, a zatem co do tego roszczenia w przypadku prawomocnego zakończenia niniejszego procesu nie będzie zachodzić stan powagi rzecz osądzonej.

Mając powyższe na względzie na podstawie powołanych przepisów Sąd oddalił powództwo.